

ȘEZĂTOAREA

Anul XI, vol. VIII, No. 3-4. — Folticenî, Maiu-Iunie 1903.

BUCĂTĂRIA ȚARANULUI

Murături. — Murăturile le fac numai gospodinele meștere. Ele se fac așa: se string foi de ceapă, de pătrunjel și de marar, se aleg bine, se pun într'un vas, după ce s'au opărit în salamură ferbinte, și se așază într'o cofă ori un budăel. Cînd budăelul e plin, se toarnă zama ramașă peste el, se tescuește și se lasă pe iarnă.

Iarna, cînd trebuie, fel din murături și le mînuiești cu mămăligă caldă și fasole dulci.

Julfa. — *Julfa* ori *jufa*, se face din sămînța de cînepă, și numai prin posturi. Ea se face așa: sămînța de cînepă se pisază în *chiuă*, plină se face turtă: se încălzește puțin la foc, într'o strachină mare: se pune peste ea puțină apă ferbinte, și se tot mestecă. Cînd credem că s'a muel totul, se umple strachina cu apă caldută și căpătăm un lapte dulce, care se strecură prin sitișcă ori prin sită, ca să rămie *hoaspa*. Laptele acesta se pune într'o oală la foc de ferbe. În timpul fertului, laptele se incheagă puțin, ca jîntița, și căpătăm astfel *julfa*, în care se pune puțină sare.

Julfa se poate face și din *trușnic* — turtele ce rămie de la oloi — dar nu-i gustoasă și dulce.

Julfa ferbinte și subțire, se mînuiești cu mămăligă prăjită, ori cu malai dulce, prin posturi.

Julfa se strecură prin sitișcă, și ne rămie un fel de *julfă*, cu care se fac *carzari cu julfă* ori plăcinte cu *julfă*.

Tot cu brînză de *julfă* se fac și pelincele Domnului, la ajunul Crăciunului.

Cînd peste *barabule dulci* turnăm *julfă*, căpătăm *barabule cu julfă*.

Dacă peste crupele ferte bine turnăm *julfă*, avem *julfă cu crupe*.

Cînd peste pasat, fert bine, turnăm *julfă*, avem *julfă cu pasat*.

Mîncările acestea se obișnuiesc prin posturi: *julfă*, în septămîna mare din postul mare, nu se mînuiești.

Poamele. — Poamele sînt o mîncare gata pentru sîteau. Cu mîmăligă prăjită și poame coapte, ori uscate, el pleacă la lucru.

Poamele cunoscute de sîtenii sînt : *poamele albe*, care se coc cele mai degrabă ; *prunele*, *goldanele*, *curcudușile* și *perjele*.

Poamele coapte bine se usucă pentru iarnă ; uunii sîtenii le usucă în cuptor ; alții, mai ales cei din Rădășeni, le usucă pe incetul, pe lozniță, și le pun la puțină.

Poamele se mîncă în multe chipuri.

Din poame se face și must de băut.

Poamele verzi ferte se mîncă vara prin postul *Sînchetului*, cu mîmăligă rece. Se ferb poamele, se lasă de se răcesc și apoi se mîncă. Cine are, pune în ele și o lecuță de zahar. Poamele verzi ferte bine dau o zamă acră ce slujește de multe ori în loc de borș.

Chisălița se face din poame coapte bine, mai ales din goldane ; se pun goldanele ori perjele la foc într'o oală de post, cu o leacă de apă ; ele slobod zamă. Cînd sînt ferte bine, se flecuiesc cu o lingură și apoi se pune în ele puțin chipuri. Vorba ceea : „Cine are chipuri mult, pune și în chisăliță“.

Tocană de poame coapte ¹⁾. — Se ia perje coapte, se scot simburii, se ferb fără apă, pînă scade ; se pune și ceapă crudă tăeată mărunt.

Poame cu pește. — Poamele cu pește se pregătesc în Rădășeni pe la praznice. Perjele se spală, iar peștele se curăță de solzi, și se pune cu perjele la foc într'o tigă. Cînd sînt ferte, se toarnă peste mîncare oloi prăjit.

Povirla. — *Povirla*, *povertla*, *pohîr'la* ori *povidla*, se face din poame coapte. Într'o caldare mare se pun prune și perje coapte bine și spalate. Caldarea se pune afară, pe foc, pe-un cuptor lăcut în pămînt, și se lasă acolo pînă ferbe bine, de se desprind simburii. Se pune apoi de se răcesc zama, și caldarea se umple din nou. Cînd avem atîta zamă de se umple caldarea, o strecurăm printr'un ciur ori sită rară de drod [sirmă] ca să rămie simburii și cojile, zama curată să pune în caldare, și i se dă foc, iar un om tot mestecă în caldare, cu o lopățică, ca să nu se prindă coajă pe fundul ceamului și să se afume, c'apoi n'are nici un gust.

Cînd zama a scăzut bine și e groasă ca laptele cel acru de oi, caldarea se dă de-o parte, se lasă de se răcesc și povidla se pune ori în budăeșe [cînd avem mai multă] ori în oale sau gavanoase.

Povidla se mîncă prin posturi. Ea se face mai mult în Rădășeni.

1). Com. de V. Ciocan, învăț. Rădășeni, Suceava.

Ceapă cu mămăligă. — Ceapa nu lipsește din casa sătenilor ; de n'o are, o cumpără. Ceapa se mînincă cu mămăligă și sare, în zile de post, și se pune și în bucate.

La drum, la pădure și în alte locuri, c'o bucată de mămăligă rece și cîteva cepe, săteanul pornește bucuros. — Băceji de la școală, pe la sate, au ca mîncare obișnuită, în posturi pe de-amează, cîteva cepeșoare și o bucată de mămăligă rece.

Ceapa se întrebuițează pentru leacuri. Ceapa coaptă se pune pe buboae, să le moae. Cu coji de ceapă albă se face spre sf. Vasile *Călindari*, ca să se știe cum vor fi lueele anului. Fumul din coji de ceapă e bun de gutunariu. De la ceapă se întrebuițează și foile.

Usturoiul. — Ca și ceapa, usturoiul se găsește în casa fiecărui sătean. El e bun și de mîncat și de leacuri.

Mămăliga rece prăjită și cu usturoi, se mînincă în zile de săc și în posturi. Ciuc mînincă usturoi cu mămăligă caldă, îl doare capul.

Într'o căciulie de usturoi, și cu un ac, se descîntă de potcă.

Cu usturoi se ung spre sf. Andrei vitele, ușile, ferestrele ș. a. ca să nu între strigoii în casă.

Usturoiul e bun de durere de inimă.

Cu usturoiul scapi de trînji.

Trei fire de usturoi și 3 fire de chiper se dă găinelor cînd se bolnăvese.

Mujdeul. — Mujdeul se face din căței de usturoi curățiți de coajă și pisați într'o scafă cu *bătălăul*, punîndu-se sare și apă; unia, în loc de apă, pun oțet.

Cu mujdeu se mînincă păstăi de fasole ferte, bureți, carne friptă, ș. a.

Cînd omul e *ctumurluit*, se freacă cu mujdeu și oțet.

Mujdeul se pune în fasolele flectuite, pastramă, răcitură, ș. a.

Unia pun în mujdeu și oloi; alții pun mîez de nucă.

Urzici făcaluite. — Primavara săteanul începe a scapa la *verșanuri*. Gospodina îl pregătește bucate și din urzici. Din ele se fac: urzici făcaluite, borș cu urzici, și cei de prin Rădășeni fac și plachie de urzici. Urzicele făcaluite se fac așa: se culeg urzicele de pe la locuri curate, se aleg, se spală, se presură cu sare și se opăresc; apoi se pun la fert cu ceapă și legume. Cînd sînt ferte bine, se scurge zama, se flectuesc cu dosul lingurei și se pune în ele și o leacă de făină de grâu, că le face să alunece mai bine pe git, și să mai subție cu zamă. Se pun de se mai încălzesc, în care vreme, cine are, pune

in ele și ceapă prăjită in oloî. Se pun într'un talger, se lasă de se mai răcece și apoi se mininecă cu hrean ras pe răzătoare, ori ras cu cuțitul, dacă nu este răzătoare. Zama de urzici e bună de băut primavara, căci inoște singele. In urzicele făcăluite se pune și mujdeiu, că le dă gust bun. Odată cu urzicele, printre ele, se pun și frunze de *untisor*, că le dă gust și le fac lucii.

Plachia cu urzici. — Plachia cu urzici se face așa : se pun urzicele la fert, după cum s'a aratat, și cînd sint ferte bine, se toarnă într'o tîgae in care se găsește două—trei mîni de orez. Se pune pe foc de ferbe bine orezul, se prăjește ceapă in oloî și se pune in ele, și cînd orezul a fert bine, mîncarea-î gata.

Hrean ras cu sare. — In postul mare, primavara, se mininecă și hrean ras cu sare și cu mămăligă caldă. Hreanul e bun de mincat și de strîns pînă a nu tura, c' apoi se *înteroșază*. Cine mininecă hrean ras de 7 ori, e ca și o împărtășanie.

Purul. — Purul e un fel de ceapă selbatică. Crește pe la locurile vâroase și năsipoase. Purul se strînge și se mininecă cu sare și mămăligă rece, prin posturi și in zile de sec, de oamenii saraci.

Leurda. — Leurda se găsește prin păduri. Are gust de usturoi. Se mininecă cu sare și mămăligă rece.

Pirjoale de mămăligă ¹⁾. — Pirjoalele de mămăligă se fac așa : să ie mămăligă rece, se taie felii, se prăjesc pe foc, se ung cu oloî proaspăt, se sară și se mininecă.

Drojdi de vin cu mămăligă. — Primavara, prin postul mare, evreii vind sătenilor drojdiile de vin ; acestea se pun in strachină și se mininecă cu mămăligă prăjită.

Praji cu mămăligă. — Praji se cumpără din tîrg ori de la bulgari. Ei au aceeași întrebuintare ca ceapa. Praji se mininecă cu mămăligă și sare.

Patlagelele. — Patlagelele le mininecă numai unii săteni din partea răsăriteană a județului Suceava. Ele se coc ori se ferb, se toacă bine cu ceapă și sare, se pune tocătura pe talger și se mininecă cu mămăligă.

Ele se murează cu pepeni și se iin pe iarnă.

Chipăruși copți și murați. — Chiperii și chipărușii se cumpără din tîrg ori de la bulgari. Ei se coc la foc, se cojesc și se pun într'un talger, in salamură. Cine are, pune in ei și oțet.

Unii chipăruși sint iuți ; nu toți mininecă de aiștia, căci își stir-

1). Com. de Gh. Lupascu, Pleșești Suceava.

nesc *cel perit*; asemenea nu mincă *ardei* [chipăruși de cei mici și iuși].

Chipărușii se pun și la murat cu pepeni și patlagelele: se caută însă să nu fie iuși. — Chipărușii se mincă în zilele de post și prin posturi. — Unia usucă chipăruși pe iarnă.

Harbuz cu mămăligă. — Harbuzii se cumpără din țirg. În lipsă de altă udătură, unii săteni mincă harbuz cu mămăligă. Muntenii nu cunosc această mincare; ea se vede mai mult în partea răsăriteană a județului Suceava.

Poamă cu mămăligă. — Poama (struguri de vie) se cumpără din țirg ori de la Rădășeni care o aduc din *țara de jos*. Ea se mincă toamna, fie goală, fie cu mămăligă ori, rare ori, cu pine.

În partea răsăriteană a județului, prin com. Vascani, se face multă poamă; aici ea nu se mai mincă cu mămăligă.

* * *

Cu mămăligă vara se mai mincă:

Cireșele, care pot fi dulci și amare, și care se usucă de unele gospodine la soare pentru iarnă, după ce le-a opărit.

Vișinele, care se pot pastra și pentru iarnă ca cireșele.

Gâșunele, care se culeg de pe dealuri și de prin fânețe, cînd stul coapte.

Fragii, se fac mai mult pe la munte.

Zmeura, se găsește pe sub poalele munților și pe la munte. Ea se coace pe la iarmaroc ¹⁾.

Merișoarele se cunosc mai mult la munte. Ele se culeg și se pun în murat pe iarnă — Mustul de merișoare e foarte bun de băut.

Murele se fac tot pe sub pădure, pe unde crește zmeura. Ea se coace prin August.

Merele se mincă cînd sînt coapte. Și merele și pădurețele se strîng și se usucă pentru iarnă. Iarna se ferb bine și se mincă în posturi.

Perele se strîng cu și merele.

Și merele și perele, ca să le avem bine pastrate pentru iarnă, se pun în stog, ori într'o cutie cu paie; cînd trebuie, se scot și se mincă.

Cu merele și perele sătenii din Rădășeni fac negustorie bună.

Afinele se coc pe la sf. Petru; ele se fac numai la munte; în zile de post sînt bune cu udătură.

Cantașul pătărit

1) Iarmarocul din Falticeni se face la 20 Iulie.

* * *

La pregătirea bucatelor, se întrebuițtează următoarele :

Olozul, care se face din sămînță de cînepă. Olozul se face așa : se ia sămînță de cînepă, se prăjește bine pe cuptor, cînd e ferbinte ; se pisază în chiuă, se pune într'o tîgae, se inferbîntă puțin pe lingă foc, după ce a fost udată cu puțină apă. se așază în niște peteci rare de cînepă și se pune în oloziță. Strînsă în chingi prin niște pene, sloboade olozul, care se strînge într'un vas pus sub oloziță.

Olozul, ca să nu se iușască și să se strice, se ferbe la foc cu ceapă și legume ; unia pun și mirodenii. — Olozul se face prin posturi ; cu el se prăjește ceapă, se pune în găluște, fasole, curechiu, mujdeiu. ș. a. — Din olozi se face și opaîț, cînd nu este cu ce cumpara gaiță (gaz).

Oțetul se aduce din tîrg ori de la crișmă ; dai cîteva ouă și ți se dă oțet. — Oțetul se pune în unele miucări. — Cu mujdeiu și oțet se freacă cei bolnavi de cumurluială. Abur de oțet pe cărămidă ferbinte, e tare sănătos.

Sarea. Nu se poate bucate nesarate. Cel ce miucă nesarat, e bolnav. Cei ce pătinesc de cel perit, nu trebuie să minuce sara tare.

Chiperi negru încă e bun în bucate ; el se cumpără din tîrg, de la dugheană sau de la evreii cari umblă prin sate după cojoace și pâr de porc, dînd în loc chiperi.

* * *

În diferite timpuri ale anului, și mai ales prin posturi, sătenii mai minincă :

Popușoi copti sau fripti ; aceștia se coc cînd sînt în lapte ori în șinte. Cine mincă popușoi *cîrcăliți*, sau copti repede, se bolnăvește de plucărie. Popușoi în șinte să ferb vara prin postul sf. Marii, și să mincă sărăței.

Grăunțe ferțe. Cînd femeile spală cămeși ori ferb torturile, pun grăunțe de popușoi de le ferb puă ce se sfarmă, cînd le strîngi între degete ; se sară și să mincă.

Crupele se fac din grăunțe de popușoi în rișniță, în chiuă, și rare ori la moară. Din crupe mărunte se fac și găluște. Crupele se ferb, se sară și se mincă la masă. Cu crupe se îngroașă și laptele.

Griul fert se mincă prin posturi. Din griu fert se face și colivă. În griu fert, cine are, pune și o leacă de zahar ori miere.

Cocoșii, cocoșeii, giștele, giștele, pîrcuțele ¹⁾, se fac din grăunțe

1). Com. de D-l N. Manoliu. Drăgănești.

de popușoi, în ciur de făcut cocoși. Se pun grăunțe în ciur și se poartă pe deasupra focului puțină ce grăunțele se umflă și plesnesc, luând o formă neregulată, albă, ca o floare. — În Spălărești cucușii se fac în ceain cu nisip cernut și curat, cu un pumn de grăunțe: în ceain se mestecă r-pede cu culișerul. Când uisipul e ferbiute, grăunțele se prefac în cucuși. Numai grăunțele bune se fac cucuși frumoși.

Cucușii se fac și în sare mărunță și în oală. După cocoși bei apă multă

Băeții, în diferite timpuri ale anului, minincă:

Napi sau *napchi*, curățindu-i de coarjă.

Conopide, asemenea.

Gulii sau *napi porcești*.

Macriș, care crește prin finețe și prin pirloage.

Frunze de jag, fiind sint tinere, au un gust acrișor.

Barabotul, care crește prin lunci, mîncîndu-i hlujul, fiind e tî-năr, după ce l-a curățit.

Antonigă sau *laba giștei*, tinăra, curățită de coarjă.

Susat, de la care se mîncă hlujul.

Urechea porcului, care crește pe la munte.

Brustur dulce, care crește la munte prin băhouri.

Iarbă dulce, care crește la munte.

Sacărîca, de la care se mîncă frunzele, iar semințele se pun în rachiu.

În pregătirea multor bucate se întrebuițează și:

Mierea. Cu miere se ung sfinții care se fac la 9 Mart; miere se pune și în găina umplută, ce se pregătește ibovnicului orî mirelui, fiind stă la masa cea mare în capul ei. — Miere cu mac se pune celor cu dosul întors.

Zaharul: în locul mierei se întrebuițează zaharul. Zahar pisat se pune pe colivă, dacă nu se îndulcește cu miere.

Strașidele se cumpără pentru umplutura găinelor de la mesele mari, și de pus în pască.

Roșcovele sau *coaruc'e de mare*. Roșcove se pun în salcia ce se dă celor bolnavi.

Nucile se dau băcșilor la sf. Vasile când umblă cu uratu. Cu miez de nucă și plue bună să hrănește *spiritușul*. Cu miez de nucă și cișiva cișei de usturoi se face mujdelu de nucă.

Alunele se culeg prin postul sf. Marii. Miezul de alună se mî-
nincă ori cînd. — Ele se string pe iarnă.

Băuturile cunoscute de săteni sînt .
* * *

Apa, cu care toți am crescut mari și care e cea mai bună pen-
tru a fi omul sănătos.

Mustul, care se poate face din ori ce soi de poame; el încă e
bun și recoritor. Sătenii de prin locurile cu pometură își fac ei sin-
siguri must.

Vinul. Vinul fert cu chiperite scapă de multe boli.

Rachiul, istovitorul vlăgei din sătean și ruinătorul puterii și a
averei sale. — Rachiul se ferbe cu zahar ars și se bea cu gust. Ra-
chiul cu chiperi ori spuză, e bun de durere de pîntece.

Ș' apoi, cînd țaranul n' are nici unele din cele ce s-añ arătat
pînă aici, sañ e în nevoie, el mai știe să minince și *răbdări prăjite*
cu mămăligă rece.

Și, Doamne, bune-s toate cînd e omul sănătos și la locul lui.

M. LUPESCU.

C O L I N D E

La intrarea în biserică a
Sfintei Fecioare născătoare
de D-zeu.

Azi sicriul cel prea sfînt
Maica 'naltului cuvînt
în biserică añ intrat
jerfă Domnului s' añ dat.
Saltă sfînta sfîntelor
căci lauda fecioarelor
se aduce în oltar
pe sine Domnului dar.
O prooroc prea lăudat
care 'n psalmi te-ai miugîiat
în organe și în strune
cîntai Domnului minune!
Saltă sfînta sfîntelor
căci lauda fecioarelor

se aduce în oltar
pe sine Domnului dar.
O părinți prea fericiți
și de Dumnezeu iubiți
a căror odraslă sfîntă
ingeri și oameni o cîntă,
saltă sfînta sfîntelor
căci lauda fecioarelor
se aduce în oltar
pe sine Domnului dar.
Bucurați-vă și săltați
pe Maria lăudați,
Domnului din cerul sfînt
Maică bună pe pămînt.
Saltă sfînta sfîntelor
căci lauda fecioarelor
să aduce în oltar
pă sine Domnului dar.

**La nașterea D-lui nostru
Isus Hristos.**

Acum am văzut minune
care ingeru o spune,
acum toate s-au plinit
ele s-au fost prorocit
despre Mesia Hristos,
toate s' au plinit frumos.
Unde este acum om
precum au fost Solomon
să cîntă acum aliluia
din cîntarea aceluia?
Vom cînta dar acum noi
în limpaue și 'n cimpoi.
Vino frățiorul meu
vino o doritul meu!
vino la grădina ta
e' a înflorit rodia.
Din cei drepti au răsărit
și frumos au odrăslit
din Ioachim și din Ana
ca să împlinescă taina,
taina cea din veci ascunsă
și de ingeri neștiută.
Că fecioara Maria
s' au născut din aceștia
după cum s' au dus vestea
peste toată Iudeia
și peste Samaria.
Să mergem la Palestina
unde au strălucit lumina;
să trecem în Vitleem
minune nouă să vedem.
O minune adevărată
în Vitleem se arată:
nu în curte împărătească
ei 'n iesle dobitocească.
Cetele ingerești cîntă
păstorii din fluer și din cimpoi
slăvesc pe cel venit la noi;

toată făptura săltează
pe Domnul adeverează,
cu ingerii dinpreună
arată toți voe bună.
Văzuî fecioara și malcă
aplecînd fără de laică,
cel ce dă lumi viața
il poartă fecioara 'u brață
Acestuia ne închinăm
cu ingerii să-i strigăm:
slavă fie din vecie
Domnu! lăudat să fie,
și d' acum pînă 'n vecie
mila Domnului să fie.

**La nașterea D-lui nostru
Isus Hristos.**

Veniți iubiților frați
veniți toți de ascultați
a maicilor tînguire
și amară jeluire,
care plîngînd a strigat
cînd pruncii li s-au tăiat,
pentru cerescu 'mpărat,
de care plîng și suspin.
Spune Ioan Damaschin
stau zice cu întristare
maicile cu jale mare
lingă ai lor prunci iubiți
de sabie omoriți,
care întru naștere
a răbdat multă durere.
Rupte erau și despletite
ale capului cosițe,
și mamele-și ridica
șipăt în văzduh înălța,
și părul lor și-l smulgea,
șarînă pe cap punea,
ceru îl punea să fie
la Dumnezeu mărturie,

cu lacrimi udându-se
 amar jăluindu-se.
 Și către Irod grăia
 care față nu era
 ca cum ar fi fost aci ;
 la armaș așa grăia :
 ce poruncă este aceasta
 adusă asupra noastră ?
 Și de ce pe noi urgie
 cu așa mare vrăjmășie ?
 Oh ! Iroade împărate !
 Aū nu și tu te numești
 tată filor ce crești ?
 Sau aū doară tu nu știi
 ce-î dragostea pentru fii ?
 Părinții ce i-aū născut
 și în brațe i-aū ținut
 inimile li s' aū rupt
 viața le-ai amărit.
 Doară steaua te-a scirbit
 așa amar te aū milnit,
 sau că magii ți-aū spus
 de nașterea lui Isus ;
 acestea îți făcură rău ție ?
 Și te-ai pornit cu minie ?
 Apoi pentru ce nu doară
 asupra Persidi țară
 nu te scolî cu tirănie
 cu rășboi și cu minie,
 ci ca un tinăr ce ești
 pă Vifleem pedepsești
 și i-l faci fără de fii
 ne lăsindu-î pe ei vii,
 și țitele noastre de lapte
 le faci să fie uscate,
 care era coconilor hrănitoare
 de viață dătătoare ;
 dacă vestea ai avut
 că împărat nou s' a născut,
 și din ciți ți-aū rostit ție

pentru Christos cu mărturie,
 apoi pe Arhanghelul Gavril
 (prinde-l
 și în temniță include-l,
 asemenea și pe crai,
 prinde-î, taie-l, dacă poți ;
 care la tinc n'aū venit
 lăsindu-te batjocorit
 și s'aū dus în țara lor
 cu bucurie triumfători. (?)
 Așa de al lor suspin
 spune Ioan Damachin
 că de multă tinguire
 și amară jeluire
 văi și dealuri răsuna,
 văzdulu să 'nflora,
 carnea pe om să 'ncreța,
 frigurile îi struncina
 noi pe Irod blăstămăm,
 pe prunci îi lăudăm,
 pe mame le fericim,
 că ele s'a 'uvrednicit
 a avea prunci cu sfinți
 care de păcate ușurează părinți,
 iar pe pruncii cei sfinți
 pentru Christos omoriți,
 ca pe ce-î ce s' aū adus
 jefă lui Christos Isus,
 cu cîntări să-î fericim
 lăudindu-î să-î grăim :
 bucurați-vă prunci sfinți
 cei noi întâi munciți
 ai stăpînului Isus,
 Domnului celui de sus ;
 bucurați-vă slăviți
 coconilor fericți
 că pămîntul ați perdut
 și rațul ați dobîndit,
 în rai v-ați sălășluit
 și mărire ați primit

de la cerescu 'mpărat
pe care voi l-ați rugat
și pe care îl rugați
o pruncilor lăudați!
Ca și noi cu voe bună
să dănuim împreună
în rațul cel prea frumos
împreună cu Christos
și să-l slăvim cu glas lin
în vecii vecilor amin.

**La botezul D-lui nostru
Isus Christos.**

Aghios, Aghios, Aghios
trecu nașterea lui Christos,
veniți toți să ne sculăm
Vilteemul să-l lăsăm
la Iordan să alergăm
minunea să o vedem,
la Iordan rîu frumos
acolo vine Christos;
duhul sfînt diu ceri zboară
ca un porumb se pogoară
apele să le sfîntească
și pe noi să ne spășească:
sfîntu Ioan Botezătoru
în pustie șezătoru
mai 'nainte se silește
pocăința o vestește
pe toți vrea să-i spășească
și cu apă să-i stropească,
să-i boteze în troiță,
în pravoslavnică credință;
iară cînd sosi Christos
Iordanu s-au întors,
înapoi fugea cu pripă
iar prorocu sta cu frică;
Christos îl cheamă cu sine:
vino Ioane la mine,

vino acum și cutează
și cu grabă mă botează.
Prorocu se teme foarte;
vrea să pășească, nu poate;
prorocu se sfîcșle
și către Christos grăește:
eu vreau botez de la tine
și tu vrei acum la mine!
eu tare mă spăimîntez
nu știu cum să te botez:
de-al tău creștet m' oî atinge
dar m' oî arde de m' oî frige;
tu ești foc care pîrlești
și toate le mistuești;
eu sint earbă și țîrină
și-mi tremură a mea mină.
Christos lui Ioan grăi:
vino nu te îndoi,
vino acum și cutează
și cu grabă mă botează.
Atunci prorocu viind
și de frică tremurînd
inima sa tare-și strînge:
de stăpinu s' ar atinge,
prorocu să teme foarte;
vrea să pășască, nu poate;
asudă, tare ostează
și cu frică îl botează.
Glas din cer se auzea
lui Christos așa grăia:
tu ești fiul meu iubit
în care bine am voit;
duhu sfînt mărturisește
și cuvîntu-l întărește;
frumos praznicu trecut
întru care te-ai născut,
acesta-i mai luminat
în care te-ai botezat.
Acolo îngerî vestitori
aici om înainte mergător;

acolo steaua te-aú vestit
 aici duhul te-aú mărturisit.
 Veniți toți să ne 'nclinăm
 lui Christos să ne rugăm
 și la rugă ciud vom sta
 să zicem cu toți așa:
 O cerescule 'mpărate
 spală ale noastre pacate
 cu apa botezului
 cu sfințirea duhului
 cu pecetea tatălui,
 și ne fă și nouă parte
 de-a ta sfântă bunătate,
 pururea să te mărim
 în veci să te proslăvim;
 de-acum pînă 'u vecie
 mila ta Doamne să fie

**La botezul D-lui nostru
 Isus Christos.**

În marginea riului
 la apa Iordanului
 vedeți lucruri minunate
 de toți sfinții laudate.
 O! o! o! minune!
 Astăzi Christos în Iordan
 se botează de Ioan:
 atunci și sfintu Ioan
 vine către Iordan.
 O! o! o! minune!
 Și dacă s' apropia
 Domnu Christos îi grăia:
 lasă acu și cutează
 și vino de mă botează.
 O! o! o! minune!
 Sfintu Ioan a răspuns
 către 'mparatu de sus:
 o mielule al lui Dumnezeu
 de carele doresc eu.
 O! o! o! minune!

Mie-mi trebuie botez
 tu să mă luminez,
 eu sint făcut din lut
 iară tu din duhu sfint.
 O! o! o! minune!
 Ca iarba uscată sint
 și voi arde unde sint
 cum să m' apropii de foc
 că nu poei să stai în loc.
 O! o! o! minune!
 Domnu Christos aú grăbit
 către Ioan cel iubit:
 lasă acu și cutează
 și vino de mă botează.
 O! o! o! minune!
 vino nu te îndoi
 că legea se va 'noi.
 Atunci Ioan aú cutezat
 și miua și-aú ridicat.
 O! o! o! minune!
 pe Christos l-a botezat
 Iordanu s' aú întors
 glas din cer s'aú auzit:
 tu ești fiul meu iubit.
 O! o! o! minune!
 Tatăl aú mărturisit
 tu ești fiul meu iubit
 pe tine te-am voit
 cel ce la rău ai venit.
 O! o! o! minune!
 Duhu sfint de la cer sboară
 ca un porumb se pogoară
 în Christos se odihnește
 lui Ioan prorocia o plinește.
 O! o! o! minune!
 Ingerii se 'nfricoșează
 oamenii se minunează
 văzînd pe Cristos gol
 spălîndu-se 'n isvor.
 O! o! o! minune!

Minuni dumnezești
 ne văzute, ne auzite,
 de lume nepricepute
 de sfîntu Ion tîlmăcite.
 O! o! o! minune!
 Astăzi răul cel incuîat
 prin botez s' aû descuîat,
 astăzi botezul lui Christos
 să ne fie de folos.
 O! o! o! mînune!
 Nu numai creștinilor
 ci tuturor limbilor,
 de acum pînă 'n vecie
 mila Domnului să fie.
 O! o! o! minune!

La Duminica Floriilor.

Veniți cu toți de 'mpreună
 să 'npletim și noi cumună
 de odrasle înverzite
 și de stîlpari înflorite.
 O! o! o! fraților!
 Pe Christos să 'ntîmpinăm
 și lui să ne închinăm
 și ale noastre veșminte
 să le așternem înainte.
 O! o! o! fraților!
 Tot omul să se închine
 că în Ierusalim vine
 pe asin încălielud
 pe toți bine cuvîntînd
 O! o! o! fraților!
 Să 'nplinească prorocia
 cea scrisă de Isaea
 feti Sionului serie
 că 'mparatu va să vie.
 O! o! o! fraților!
 Veniți cu glas mîngîtos
 să lăudăm pe Christos

cu glasu coconilor
 și al sugătorilor.
 O! o! o! fraților!
 Veniți și noi să privim,
 cei ce Sionu iubim,
 asine negrăitoare
 de Dumnezău purtătoare
 O! o! o! fraților!
 Osana din înălțime
 că 'mparatu acu vine
 Sionu să i se 'nchine
 că vine spre pîlimire
 O! o! o! fraților!
 Sioane, Ierusalime
 Iată împaratu lătu vine
 glăsuește întru tine
 osana dintru 'nălțime.
 O! o! o! fraților!
 Isus vine cu bliudele
 pe noroade să învețe
 pe asin se miluește
 și mindria nu postește
 O! o! o! fraților!
 Muntele Sionului
 biserica Domnului
 muntele cu umbra deasă
 o! fecioară prea aleasă.
 O! o! o! fraților!
 Astăzi toate prăzuuiți
 și pe Domnu prea măriți
 și strigă Ierusalime
 osana dintru 'nălțime.
 O! o! o! fraților!
 De acum pînă 'n vecie
 mila Domnului să fie;
 la mulți ani cu sănătate,
 de Christos să avem parte.
 O! o! o! fraților!

La Duminica Floriilor

Vitania frumos nume
 să se laude de lume
 C-aū dobîndit omu bine
 trei raze crescînd în vine.
 O! o! o! fraților!
 Trei raze de Rozmaliu
 le-aū privit Domnul cu drag
 Rozmalin e numele
 că ard ca luminile
 O! o! o! fraților
 Sînt trei frați din doi părinți
 cu bun nume 'n podobiți
 și de Dumnezeū iubiți
 și în lume renumiți.
 O! o! fraților!
 Lazăr, Marta și Maria
 din satu Vitania
 ele pururea gîndea
 și prea mult se silea.
 O! o! o! fraților!
 Cum să se 'nvrednicească
 ca lui Christos s'î slujască,
 aceștia fără să știe
 că Domnu o să vie.
 O! o! o! fraților!
 Făcu Domnu o minune:
 luă pe Lazăr din lume
 și-l duseră la mormînt
 și-l băgară în pămînt.
 O! o! o! fraților!
 Făcu Domnu cale lungă
 cu ucenicii 'npreună
 pînă la Vitania
 la Marta și Maria.
 O! o! o! fraților!
 Ele dacă l-aū văzut
 la picioare i-aū căzut:

Doamne 'mpărate al nostru
 a murit fratele nostru.
 O! o! o! fraților!
 De-ai fi fost Doamne de fața
 Lazăr ar fi cu viață.
 Tăceți, Lazăr n' aū murit
 ci numai aū adormit.
 O! o! o! fraților!
 Se va scula Lazăr iară
 pe această lume amară.
 Marta așa răspundea:
 știu Doamne că s'o scula.
 O! o! o! fraților!
 la învierea d' apoi
 aceasta o știm și noi;
 noi știm că a murit
 pe mirosu cel urit
 O! o! o! fraților!
 Noi știm că s' a impușit
 de 4 zile 'n mormînt,
 dar puterea ta cea mare
 poate să-î mai dea suflare.
 O! o! o! fraților!
 Iară Domnu a grăit
 cu dulcele său cuvînt:
 aū nu știți că cine crede
 slava lui Dumnezeū vede?
 O! o! o! fraților!
 Christos le-aū mîngîiat
 de Lazăr aū lăcrămat:
 unde l-ați pus a 'ntrebat
 mergeți de-mî arătați.
 O! o! o! fraților!
 Duceți-mă la mormînt.
 La mormînt dac' a ajuns
 Domnu în genunchi
 cătră tatăl s'-a rugat.
 O! o! o! fraților!
 Părintele meū ceresc
 eū ție mă cuceresc

pentru norodu de față
 să dai lui Lazăr viață.
 O! o! o! fraților!
 Și au strigat: Lazăre, au zis,
 scoală-te acum în sus;
 atunci Lazar s' au sculat
 pe surori le au mângâiat.
 O! o! o! fraților!
 Lazăr acasă a venit
 cu Christos au petrecut;
 au stat cu Christos la masă,
 surorile le sluja.
 O! o! o! fraților!
 Trei-zeci de ani au mai trăit
 cu lacrimi s' au pocăit
 ce au văzut în cea lume
 n' au putut spune la nume
 O! o! o! fraților!
 Doamne fă-ne părtaș
 cu Lazăr într'un locaș
 de-acu plină 'n vecie
 mila Domnului să fie.
 O! o! o! fraților!

Tinguirea Precistei cind
 a văzut pe Domnul nostru
 Isus Christos mort.

O! mult dorit fiul meu
 veșnicule Dumnezeu
 cum muriș curînd așa
 unde laș pe malca ta
 într' a cui casă mă lași
 dindu-mi năcazului paș!
 mă lași fiule iubite
 astăzi mă despart de tine
 oh amar și vai de mine!
 Cine mă va mîngîia
 și pe cine voi avea
 în năcaz mîngietor
 întru lipsă ajutor,

că pe tine fiul meu
 te am avut și Dumnezeu
 și nădejde de folos;
 în satu cel lăcrămos
 tu-mi erai mie părinte;
 dară d' acum luainle
 cine-mi va fi 'ntr' al tău loc!
 oh amar și cumplit foc!
 oh singurateca de mine
 și 'nstrăinata pe lume,
 lipsită de al meu bine,
 în loc de vre-o desfătare
 obidă și jale mare,
 în loc de vre-o mîngiere
 ucnucelată durere,
 și cu cit m' am desfătat
 cînd fiu meu te am băiat
 fiu' că te născuî pe tine
 așteptaî un mare bine,
 cu atîta e mai greu
 chinu și năcazu meu;
 oh Gavril unde este
 cel ce mi-a dat de veste
 că pe Dumnezău voi naște
 care pe cei drepti va paște
 zicînd să mă veselesc
 să salt și să dănuiesc,
 că el a zis cum că eu
 să mă bucur fiu meu,
 iară eu mă dășădesc
 și amar mă chinuiesc;
 acela însuși mi-a spus
 cum că el este de sus,
 și a ta împărăjie
 va rămînea în vecie;
 iară eu fiu meu toate
 le văz într' alt chip schimbate:
 te văz mort și ocărit
 de toată lumea urit,

nu ca pe un împărat,
 ci ca pe un vinovat,
 între tilhari socotit,
 cu piroane pironit,
 rănit pătruns și 'năpat
 și de ucenicul lăsat.
 Oh ! ah ! fiule iubite
 oh fiul meu mult dorite
 oh ! dulce la lumina mea
 cum lași mort a te vedea
 oh nădejdea mea cea vie
 veșnica mea veselie,
 deschide-ți ochii o dală
 și vezi pe maica 'ntristată,
 cum plinge și cum suspină
 de trudă și năcaz plină :
 deschideți rostu cel sfânt
 și cu dulcele cuvânt
 mîngie pe maica ta
 și scîrbită u'o lăsa.
 Unde-i Petru cel iubit,
 și cu sabia gătit,
 cel ce zicea oare cînd
 arma în mînă ținînd
 că și capu pentru tine
 gata ași pune mai bine ;
 nici el acuma nu vine
 să lăcrămeze cu mine ;
 toți s' au dus, toți m' au lăsat
 întru acest cu chin sat ;
 toți s'au dus toți au fugit,
 singură m'au părăsit ;
 numai tinăru Ioan
 stă tare într' al său plau ;
 acesta ție ucenic
 acesta-i al tău voinic
 oh iubite fiu meu
 oh truda, oh năcaz greu,
 sabia cea ascuțită
 de Simeon povestită.

Astăzi pină mine au trecut
 rană cumplită au făcut
 eu te văz mort și uscat
 cea ce morți ai sculat,
 mîinile cele curate
 care da tuturor toate,
 bolnavii tămăduia
 și la toți bine făcea,
 le văz cu cue pătrunse ;
 oh lucruri mari și ascunse,
 oh cerule și pămînte
 plingeți cu mine ferbiute
 rostu cel Dumnezeesc
 ce vărsa glas îngeresc
 și dulcea învățătură
 fără de pregetătură ;
 sfiutele tale picioare
 care au umblat pe mare
 le văz cu cue pătrunse ;
 o lucruri mari și ascunse ;
 oh cerule și pămînte
 plingeți cu mine ferbiute
 pentru moarte dosădită
 și de nimenea gîndită.
 A iubit fiului meu
 care muri ca un rău
 glăsuiți o maici cu jale
 cu de crunte lacrimi vale,
 că cel fără de păcat
 muri ca un vinovat ;
 plingeți cu mine fecioare
 că nădejdea voastră moare ;
 plingeți voinicî, glăsuiți
 și amar vă tinguiți
 că frumusețea voastră piere ;
 oh oh vai și ce durere :
 și voi bătrînî obidați
 neincelat lăcrămați,
 că a voastră mîngiere
 să schimbosăște și piere ;

oh pămînte roditoare
 și tu înaltule soare
 cum să cade vă 'ntristați
 și tare vă spăimîntați,
 căci morți acum s' au dat
 cel ce e fără păcat.
 Drept aceea fiul meu
 către tine grăse eu
 ca către cel ce ai murit
 și pe cruce ai murit,
 ca lumea s' o mintuești
 ratu să le dăruiești ;
 dute 'n iad și biruește
 capu satani zdrobește
 și iarăși te-arată mie,
 eșind din morți cu tărie
 mergi fiu meu isprăvește
 și scopu ți-l împlinește,
 după cel bun cu tărie
 la cereasca 'mpărăție.
 Precista așa plîngea
 și tare se îngula.
 Iosif' coprins de minune
 pe cîl nu se poate spune
 cu mare frică sluja
 și întru acest chip grăia :
 o de trei ori vai de mine ;
 cum să m' apropii de tine :
 o Isuse din vecie
 cum mă voi iuchina ție :
 cu ce lacrimi te voi plînge ;
 cum de tine m' oi atinge
 și de curat trupu tău,
 dulcele meu Dumnezeu :
 în ce chip să te slujăsc,
 cu ce să te 'nvălesc,
 sau ce cîntări oiu cînta
 la îngropăciunea ta ?
 Știu și cunosc foarte bine
 că laudă ți să cuvîne,

decî eu dară voi cînta
 și voi glăsui așa :
 fiule unu născut
 cel ce ești fără 'nceput
 al lui Dumnezeu cuvînt,
 care veniși pe pămînt
 pentru a noastră mîntuire,
 fiind iusuți bun din fire
 și cînd bine ți-au plăcut,
 din fecioară te-ai născut,
 neschimbat te-ai omenit,
 pentru noi te-ai răstignit,
 și cu moarte tristă foarte
 ai călcat în viață pe moarte,
 fiind unul din troiță
 cu tatăl de-o ființă,
 cu părintele mărit
 de-a pururea proslăvit,
 precum și cu duhu sfințit
 Dumnezeu fiind cuvînt.
 Mintuește-ne pre noi
 de cumplitele nevoi
 care vin și ne 'upresoară
 pururea fără măsură,
 iar tu pururea fecioară
 iartă a noastră greșală,
 de acum pînă 'u vecie
 mila Domnului să fie.

**Tinguirea Precistei cînd
 a văzut pe Domnu nostru
 Isus Christos mort pe cruce.**

Maria jalnic privind
 pe Domnu Isus văzînd
 între ulhari răstignit
 și pe cruce pironit,
 ca o maică jalnică
 și pentru fiu său tristă
 cu duhu a suspinat ;

inima tare-și stringea
 și jalnică tare plingea
 și cu suspine grăia :
 o prea iubit fiu meu
 unde lași pe maica ta ?
 Cine mă va mîngîia
 în scirbele ce voi avea ?
 Eū pe tine fiu meu
 și dulcele Dumnezeu
 eū te-am avut ajutor
 și tare mîngîitor ;
 acu în loc de bucurie
 jale mare-mî este mie,
 și 'n loc desfatere
 scîrbă și 'ntristare mare,
 și 'n loc de zi bună
 te vād cu de spinî cunună ;
 deci Gavriil unde este
 care mî-a adus veste
 și aū zis să mă veselesc ?
 lat' acuma mă jălesc ;
 unde este Simeon
 care mie 'mî-aū zis
 că sabie mă va răni ?
 Ale lui dar cuvinte
 le vād acu împlinite ;
 sabia dar m' a pătruns,
 în inimă s'a oprit
 vādîndu-te pironit.
 Adevărate Isuse
 vezi suspinurile mele
 cum imî es cu mare jale ;
 unde-s ai tăi ucenici ?
 Ei nu mai sînt pe aici
 Unde sînt prietenii tăi ?
 Toți acuma aū fugit
 pe tine te-aū părăsit.
 Unde este Petru care
 cu inima foarte tare
 cel ce aū zis că pîn' la moarte

cu tine va suferi toate ?
 Și el acum a fugit
 pe tine te-a părăsit ;
 numai Ion cel iubit
 după tine aū venit :
 plinge tare și oștează
 lîngă tine lăcrămează.
 Plîngeți cu 'ntristata minte
 o cerule și pămînte,
 o lună și tu soare
 și stele strălucitoare
 plîngeți toate cu 'ntristare,
 că ziditorul a toate
 de Iudei să dă la moarte,
 să scoată pe om din sat
 și să-l scape de păcat ;
 mort în groapă l-aū pus
 pe Dumnezeul Isus ;
 pruncilor femeii și junii
 și voi cu toți bătrîni
 plîngeți toți și lacramați
 și lui Christos vă rugați
 ca de moarte să scăpați.
 O frumoase raule
 deschide-ți porțile
 să între împăratu slav (?)
 Ingerilor trimbițați
 pe Domnul întîmpinați
 și pentru noi îl rugați
 ca 'mpărăția sa
 pe noi să ne pomenească ;
 de a dreapta sa să ne pue
 cu sfinții împreună
 să ne facem voia bună
 de acu pînă 'n vecie
 mila Domnului să fie.

In săptămîna patimilor.

Colea 'n sus, pe mare 'n sus
 Domnului domu,

eșiți sfinți de priviți
 că vine corabia
 încărcată de jidovi:
 dar într' iusa ce-și aduc?
 Aduc pe Domnu Isus.
 Nu-l aduc să viețuiască,
 ci-l aduc să-l răsliguescă
 Iulia oară ce-l făcea?
 Ii da păhar
 de amar.
 A doua oară ce-l făcea?
 Ii da fiere ca să bea.

A treia oară ce-l făcea?
 Ii da paharu de moarte.
 A patra oară ce-l făcea?
 Iuda 'n groapă 'l arunca,
 patru sfinți că eșea,
 patru sfinți
 cu patru cărți,
 stane de piatră se făcea;
 sfinții a 'nceput a citi
 stane de piatră plesui
 Domnu din groapă eși.
 [Culeso de la cîntărețele din mănăstirea
 Valeni, Argeș].

GH. RUDEANU.

BARZA SAU COCOSTÎRCUL ¹⁾

(Credințe despre ea)

1. Cînd barza sosește, se zice că a sosit primavara. — Cînd vîd oamenii primavara numai o barză sau două, zic că alilea care de porumb vor face în acel an. — Cînd oamenii vîd o barză neagră, zic că-l văduvă și s' a cernit dîndu-se prin Marca Neagră. — Cînd cineva îi omoară puii, zic că moare pînă la anul cel ce i-a omorîi.

(Comuna Pestcana, adunate prin Pănescu Dum.)

2. Cînd oamenii vîd numai o singură barză, zic că rămîu singuri, mai cu seamă fetele și băeții rămîu necăsătoriți.

(Com. Stolojan, prin I. I. Bărbulescu).

3. Cînd omul vede o singură barză, zice că va fi toată vara singur: dacă vede mai multe, zice că va fi cu mai mulți prietenî împreună toată vara. — Dacă cineva îi strică culbul, se crede că-i aduce foc și-i aprinde casa.

(Com. Brădiceni, prin Popescu I. Nic.)

4. Dacă cineva vede o barză stînd singură, se zice că il vor dura picioarele, iar cînd vede mai multe sburînd, că va fi peste an cu oameni mai mulți și adică cu cîte berze a văzut. De aceia le și numără cînd le vede. — Dacă cineva îi ia ouăle, îi strică culbul sau îi ia puii, se zice că barza aduce foc și-i aprinde casa. De

1). Aceste credințe despre barză sînt adunate de mai mulți școlari din cl. II a gimnaziului din T. Jiu, din cîteva comune din județul Gorj, în anul 1896.

aceia fiindu-le oamenilor frică, ei însuși pun cîte o roată de car pe casă, ca să-și facă cuibul. Cînd pleacă toamna, zic oamenii, că barza își omoară un puî, pe care-l lasă în cuib, drept recunoștință, și la anul vine iarăși la cuibul cel vechiu.

(Com. Brădiceni, prin Dăvițoiu I. C.)

5. Dacă cineva vede primavara mai multe berze, zice că va fi timp bun peste an și va face multe care de porumb, iar dacă vede numai una, va face puține care de porumb. — Barza neagră zic că-i cernită, fiind-că i-a murit soțul, trecînd peste Marea Neagră. Tot de aceia umblă ea mai mult singură. Se zice că văzînd cineva o singură barză neagră, anul va fi sec. uscat și nu se va face porumb. — Dacă omoară cineva o barză, se zice că-i va muri soția, iar dacă omoară vre un puî, are să moară un copil din acea casă. — Dacă o barză își face cuibul pe casa unui om, nevasta lui va naște un prunc. — Dacă o barză își face cuib pe casa sa, pe șopronul său grajdul său, în anul acela va fi scutit de furi, și ogoarele vor fi scutite de furtune. — Cînd pleacă toamna, berzele se adună pe o cîmpie și se pun la rînd. Ajunse la Marea Neagră, cucii și rîndunelele se pun pe spiurarea berzelor, cari trec cu ele în țările călduroase. — Dacă berzele pleacă din vreme, se zice că iarna va fi grea și lungă; dacă pleacă tirziu, zic că iarna va fi scurtă și căldurcasă.

(Com. Brădiceni, prin Popescu Const.)

6. Cînd oamenii văd o barză pe nemîncate sau seara, zic că i-au spurcat. — Oamenii cred că barza face șese puî pe an și pe cel mai mic îl leapădă afară din cuib.

(Com. Curtișoara, prin Manta S. Const.)

7. Dacă un om vede multe berze primavara vor face multe care de porumb și din contră. — Barza făcîndu-și cuibul pe casa cuiva, este apărătorul acelei case. — Barza cernită este neagră, fiind-că i-a murit soțul și trecînd prin Marea Neagră s'a cernit. — Dacă cineva omoară o barză, va muri un om din acea casă.

(Com. Topoștii, prin Chiricescu Pantilimon.)

8. Cînd viu berzele primavara oamenii se păzesc să nu le vadă cu inima [stomacul] goală, ci trebuie să ea cel puțin sare pe limbă. Seara umblă cu ochii acoperiți ca să nu le vadă, căci se zice că îi spurcă și este rău de moarte.

(Com. Cartii, prin Cartianu Victor.)

9. Oamenii cred că barza face trei ouă și cuoaște care ou este

rău, pe care îl sparge cu ciocul. — Se crede că va fi mare noroc în casa pe care barza își face cuibul. — Se crede că dacă se aprinde undeva vre-o casă, barza face mare sgomot, lovindu-și amândouă părțile ciocului.

(Com. Cărbunești, prin Mazilu Const.)

10. Dacă cineva vede o singură barză sau două, va lucra toată vara cu unul sau doi oameni; cine vede mai multe va lucra cu mai mulți oameni. Cine vede berzele pe jos, el fiind desculț, va avea toată vara răni pe picioare. — Se crede că berzele trec pe toate celelalte paseri mai mici peste Marea Neagră. — Se crede că barza face trei pui; când se fac mari, omoară pe unul și-l aruncă în curte drept noroc. — Se crede că puii nu sboară pînă nu mîncă coajă de pepene. — Se crede că berzelor negre le-a murit soțul căzînd în mare.

(Cămunul Turcinești. Com. Curtișoara, prin Dijmăroscu Grigore)

11. Dacă cineva vede o barză dimineața sau seara pînă nu a mîncă, se zice că-l spurcă; și dacă a spurcat pe cineva din o familie, se zice că are să moară unul din ei. — Se crede că dacă barza face pui fără soț, omoară pe cel mai mic. — Se crede că puii nu pot sbura pînă cînd n' au mîncat coaje de lubenițe.

(Com. Schela, prin Popescu P. Dumitru).

12. Oamenii cînd văd numai o barză, două sau trei, zic că numai atîtea care de porumb vor face. — Cînd văd o barză neagră, zic că-i văduvă și s' a ceruit dîndu-se prin Marea Neagră.

(Com. Hodoreasca, prin Pleșan Dumitru).

13. Barza vine la cuibul pe care l-a avut și în trecut. Oamenii pun anume cite o roată de car pe casă, ca să-și facă cuibul, și cred că dacă își face cuibul, nu se va aprinde casa. Dacă se aprinde undeva o casă, vestește oamenii prin tocănitul cu ciocul lor. — Cred că aruncă un pui jos de pe casă, drept mulțumită. Unii oameni cred, că aruncă pe cel mai slab, care nu poate mîncă, fiind-că nici mai tîrziu nu-și va putea cîștiga singur hrana. — Barza n' are glas și nu face nici o stricăciune, de aceea cred oamenii că e sflută și de aceea nici nu-i mîncă carnea și cred că e păcat s' o omoare.

(Com. Schela, prin Vilcu Constantin).

14. Se crede despre berzele negre că le-a murit soțul și că D-zeu le-a schimbat penele cele albe în negre. Le cred paseri nevinovate și de aceea este păcat a le omori. Se crede că e rău cînd cineva vede primavara berze negre. Cînd vede cineva o singură barză

saŭ foarte puține, se zice că el va fi tot anul singur, iar cînd vede mai multe deodată, se zice că va fi tot anul încununat de mulți oameni. Cînd un om blastămă pe cineva, se zice: „să vii cînd vor cînta berzele“. — Primavara vin tot la cuibul lor cel vechiu. Berzele au obiceiul de a omori cîte un pui, saŭ cînd are mai mulți și nu-i poate hrăni saŭ ca să cunoască mai bine locul unde a avut puii prin aducerea aminte de omorîrea puilului. Ele nu primesc ouă străine în cuibul lor.

(Com. Dănești, prin Bobină Dumitru).

15. Barza aruncă jos un pui, drept dobînda pămîntului. Dacă cineva vede o barză primavara mergînd pe jos, se zice că toată vara va fi cam bolnav, iar dacă o vîd mergînd spre vre-un cîmîtir, zic, că moare cel ce a văzut-o. Oamenii cred că ele aduc primavara cucii cu dinsele, iar toamna ele iaŭ pe cucii cu ele.

(Com. Logrești-Moșteni, prin Băluțanu Grigore).

16. Se zice că barza, după ce puil ei s' au mai mîrit, ia unul și sboară cu el în sus, apoi îi dă drumul spre pămînt ca să moară, dînd astfel „vamă locului aceluia“.

(Com. Logrești-Moșteni, prin Gălcescu Lazăr).

17. Se crede că berzele duc cucii cu ele și ajungînd la mare, cucii se pun deasupra berzelor și o trec astfel. Toamna, înainte de a pleca, își omoară un pui, drept moștenire — se crede — pentru ca în anul viitor să vie iarăși la cuibul ei. Barza, cînd vine primavara, se așează pe un copac, începe a tocăni și atunci se zice că își cheamă puil morți de pe lumea cealaltă, ca să le dea de mîncare.

(Com. Voitești, prin Bădulescu Alexio).

18. Oamenii cred că dacă vîd primavara o barză, înainte de a fi mîncat, îi spurcă, asemenea și dacă vîd seara și n'o avea bani la sine. Dacă vîd numai cîte o barză, oamenii cred că fata saŭ băietul, care a văzut-o, nu se însoară în acel an. Cîte berze vîd, atîtea care cu porumb vor face în anul acela. Cînd îi moare soțul zice că se cernește trecînd prin Marea Neagră. Berzele se bat cu cocorii, dar aceștia le omoară tăindu-le cu osul peptului.

(Com. Rasovița, prin Rasoviceanu Solomon).

19. Zice că a fost odată o femeie, pe a cărei casă o barză își făcuse cuibul și puse acolo patru ouă. Femeia a luat un ou și în locu-i puse unul de gîscă. După clocire a eșit și puilul de gîscă. Vîzînd barza că acest pui nu se samănă cu al ei, l-a omorît. De atunci se crede că barza omoară în fiecare an cîte un pui. Alții cred că-l

omooară drept recunoștință pentru locul unde a crescut puil, aruncându-l în curte. Dacă vede cineva o barză neagră, crede că o să moară cineva din familie și o să poarte doliu. Cind blastămă cineva îi se zice: „du-te și să vii cind or cînta berzele“.

Berzele trec cucii peste mare. Se zice că berzele sînt sfinte și cine îi ea puil, se sfințește.

(Com. Brătulia, prin Calotă Constantin).

20. Barza e pasere sfîntă și e păcat a o omori. Nu e bine să vezi berze fără soț. Dacă barza te spurcă, se zice că toată vara îți dă mărăcini în picioare. Leapădă pe unul din puil drept recunoștință către D-zeu. Berzele se bat cu cocorii. Cind cineva vede o barză ceruită, se zice că toată vara va fi cernit.

(Com. Iași, prin Toltea Gh.)

21. Berzele perzindu-și soțul se cernesc trecînd prin Marea Neagră. Face trei puil din cari omooară uuul înainte de a pleca toamna în țările calduroase. Toamna ia cu sine pe spinare elte un cuc. Cine vede înția oară primavara o barză, zice că e semn de moarte.

(Com. Polovragi, prin Iancu Archir).

22. Văzînd o barză singură, e semn că acel om va fi singur peste an; văzînd mai multe, e semn că tot anul va fi cu mai mulți împreună. Berzele iaă cucii în spinare, cind trec marea, căci se crede că cucii nu pot sbura atit de mult ca berzele. Dacă o pereche de barză a plecat peste iarnă și a murit un soț, atunci nu se mai iutoarce cu penele albe, ci cernite, cernîndu-le adică în Marea Neagră. Oamenii sînt foarte veseli cind se reîntorc berzele. Dacă se întimplă să ningă, după ce au sosit vele diintii berze, oamenii zic că cade „zapada berzelor“.

(Com. Baia de fer, prin Bădescu Dumitru).

I. MOISIL.

VASILE CEL MARE

(Scrisă în graiul din localitate, așa cum mî-a povestit moșneagul).

Vasili cel Mari era di locu lui din Cordon. Di-acol' din Cordon o veuit el și cu tatuca batrin a meu. Mîhăilî Bucili. Cind o vinit îi aici, în satu Tălăruș(i) erau numa v-o trii casi ș-acelia lipovinești. Dar tatuca batrin și cu Vasili cel Mari ș-o făcut casi di locuinți, pi un(d)ii amu satu nou di la Uda, undi, dzici e-o fost o biserică di i si văd și az urmili, colu *uni-i dzic la temelii*“. Amu îi dupa cî-o

vinut aici în sat, era oamini nivoieș, că di-acol' din Cordon vinisi mai cu nimica.

— „Apui, măi Vasili, dzici tatuca bătrîn, noi bre am vinut aici pin locurili-aeștiea, da greu (v)om duci-o, ei u-avem nici o liaci di priusoari“.

— „Ai dreptali măi Muihăili, ei sintem ea-uti(ū) fără capati; da iar nici cei mari griji si nu por, ei ti-oi[ū] duci eū la bani, măi, ș-om face ca saracia si-ș iei talpașļa di pi capu nostru. Eū, bre, știu în Cordon, într-on sat, un boieri bogat, di nici el singur nu știu ei di-(a) *bănit* ari—și tăt bănit—acela îi pus în niști lădz și lădzili în pod. Hai cu mine și las' daci u-om capata noi bani di-ndistulari“.

Și si eū îi și trec granița 'n Cordon, ș-așă pi cin(d) o-noptat o agiuns în satu cela.

Casa ceia a bogatului era nauti tare și di giur impregiur gard di zidi(ū), di nimeni nu pute si triacă piste el. Ci si faci, cum si sari gardu ? Tatuca bătrîn s-o suit pi umirile lu(i) Vasili cel Mari, și după ei s-o măi tăbirecit cit s-o măi tăbirecit, o agiuns pi gard di-asupra. Di-acole a luāt o funii, ș-o dat un capit lu Vasili cel Mari si-l îi, iar el ș-o dat drumu-n ogradi. Di-acole s-o suit și Vasili cel Mari pi funii ș-o trecut și el gardu-n ogradi.

La casa boierului era facut pi acupiriș un fel di uși, știu cum sint la o sami di casi, cum îi di pildi la școali la Dumuța-ta Dom profesir. — Amu si vedi ci-n sara aceia, boieru utlasi ușiļa aceia deșlisi. — Amu ieșteea, cum si si sui pi acupiriș în pod, ei scari pi-ndămint n-avē. Vadzin(d) îi ei alt chip n-aū, o luāt Vasili cel Mari on topor, cari-l avē la dînsu, și l-o legat cu funița așă cam pi-aproapi di mucii. După ei l-o legat, l-o zvirilit așă pi-utunerie în borta aceia uni era ușa; iar cin(d) o tras Vasili di funii, șă di-a curmedzișu uși cu capitili-n ușori, așă ei nu mai pute își macar si ei tras ori cit di tari.

— „Noa, măi Muihăilă, di-amu sui pi funii 'în pod și bagti sami pi ei ladi si puī mina, și ai griji cum imbli, si nu ni zăpsasci cineva și si ni cii truda digiaba“.

Di-acole si sui tatuca bătrîn în pod, pi funii, și si dă la cercat lădzili. Prindi di una, vedi ei-ī ușoari, o dă di-o parti. Prindi di alta, tot așă. Tot li-o cercat el pini ei-o dat di-o ladi, cari era așă di plini, ei di-abge o pute urni din loc. Pi acē ladi o legat-o cu funița ș-o scos-o pi uși și l-o dat drumu-ncetișor, gîos.

— „Ai griji măi Vasili, dzici tatuca bătrîn șoptind, ai griji, doar

li pute-o rădica s-o dai pisti gard“. — „He hee, măi Muihăili, u-ave tu griji di supri-acea triabi“.

Dupa cî-o scoborit gîos, lada cu bani(i), batrinu o tras funiia 'nnapoi. Da nu știu cî-o făcut el prin pod e-o scapat funiia cu toporu-n tinda căsii. „Măi Vasili!“ „Ce-î măi“ (dziei cela șoptin'd). „Măi, am pașit-o“. „Da ce-î pașit măi?“ „Da ia am scapat funiia cu toporu-n tindi și di amu n-am si am pi ci si ma dau gîos — ș-aū si ma prindi“. — „N-ave griji mă Muihăili, dă-ț drumu dî-acolu, ci ti-oi prindi eū“. Da tatuca batrin amu li gătisi pi tati. Cum si-ș dăi el drumu tocma dî-acolu; dar vâdzind ci altfelî nu-î di cip, o incis oei și ș-o dat drumu. Iar Vasili cel Mari, așă di tari era, e-o prins pi batrinu-m brați, ca pi-on copeil di țiti. „Ei, măi Muihăili, nu ti-ai pălit?“ „Nu, măi Vasili, nici di felî“. — „Dî-amu, haț si mergim, da nu pistă gard, haț ș-om descuie porțili, ș-om puni ladița pi-on cal și nî-om duci-n drumu nostru“. Peiar așă o și făcut.

Și dupa ci s-o vâdzut afari, o pus ladița pi-on cal, o-nealicat ș-o mers tătî noaptea — și miituri o fost aceia, e-adoua dzi pi-nșarati ii-o fost in Tătăruș(i).

Peiar atunci noaptea o-impărțit bani(i) și li s-o viuit la fișticari, citi nouă cauși di galbiu.

„Dî-amu am scapat dî-supra nevoi“ dzic ii.

Tatuca batrin s-o așadzat pi gospodarii, s-o-nsurat acoalea: dar Vasili cel Mari u-o făcut mulți purici prin Tătăruș(i); că lui nu-î place si șad-acasi, la curu femeii. Lui îi place si viuturi lumia și si faci giămbășii dî-a lui.

Intr-o dzi ș-o pus bani-u niști desagi, o pus desagi pi cal și ș-o luuat dziua bunî di la tatuca batrinu: „Ranîi sinatos măi Muihăili, ci dî-amu Dumnedzău știi, ori nî-om măi vide, ori ba, ci eū măă duc in lumea mē. „Merî sinatos măi Vasili“. Pe cum e-așă o și fost. Ci el s-o suit pi cal și s-o pornit la munti, pisti Bgistriți pi acol pi la Dorna. O măi hojit el cî-o măi hojit pi-acolu, dar s-o hotarit si-ș știmbi locu[!]. Și s-o pornit si si duci in *Lunca Mari*, pe un[d]i-o hojit, măi in urnî și Iom Peetrariū.

Bag sami, ci s-o fost dat porunci si-l prindi, da nîni nu s-a-propeie di el, ci el nu si lega di cii cini. El si lega di cel ci socote cî-î cu punga plini di galbiu. Dar pi cin(d) mergē pi drum fără nici o griji di ieștia oamini, [ci el nu li face nici ou rău; ba-î agiuta pi cil putē] iată ci un păcătos di jitari, cum șide la o poiatî aproape di margina unui sat, puni pușca la oei și pușci pi bgetu Vasili cel Mari, drept pi subsuări. Atunci el saracu, numai s-ooo cumpanit di

f. de la...
[H. Vasiliu]

pi șă ș-o cadzut gîos di pi cal. Ii ieșisi plaminili pi di ceia parti, da tot nu-ș dasi suflitu. Și dzici Vasili cel Mari: „Măi, ia vini măi iucoaci și vād eū di la ci fel di om mui și tragi moartea?” Ciu(d) o vadzut el ci fel di om i-o facut capitu, (ci jitariū era uu om păcătos di nu măi ave pareci) o stopcit asupra lui, dzicin(d): pthuu bali-ti crucia, pacatosu oaminiilor! Ee poi! Iaci di la cini era si mui si tragi moartea!! Afurisit si eii cel ci-a măi minca din mina ta. Ci nu ț-am știut eū planu tăū, ci nu măi avei vremi si ma oceși tu pi mui!!

Ș-așă sfișit o avut bgetu Vasili cel Mari. — El era uu om di staturi nauti, ș-ave capu mari di lăt. Dupa ci l-o pușeat pacatosu cel di jitari, o vinut stapiniria ș-o luñat bani și calu. Trupu l-o-ngropat: iar capu lui si pastreazi și astidz la cabinet.

Istorișirea aceasta am scris-o întocmai cum mi-a spus-o moșnoagul T. M. Buchla (65 ani), în iarna anului 1897, și în sara de Sîmbătă 21 Septemvrie 1902.

AL. VASILIU.

STRIGĂTE ÎN JOC

1.—Peatra sună, apa cură,
eși leliță și 'mî dă gură,
că cū și-asară am venit;
tu ai zis c'o bătut viut
și la mine n'ai eșit.

2.—Lelea 'naltă sprinceană
dă gurița peste poartă;
da lelița mititē
să 'ntindē și o' ajungē;
eū sării gardul la è.
Da gardu-o fost boeresc
și m' o pus ca să-l plătesc.

3.—Frunză verde avrămeasă
sărută-mă priuteasă.
—Te ași săruta și mă tem
că m' a face popa ghem.
—Sărută-mă, nu te teme
că popa nu face gheme.

4.—Frunză verde petriujăi
mindru-î jocu de flăcăi;

cum nu-î mindru și de fete,
fără flăcăi nu să șede.

5. Lelea-î mică și-o furnică,
și iubește de pîrlește;
de-aceia nu poate crește.

6. — Nu știu luna pe ceriū trece
orî puica la apă merge;
nu știu luna-î luminoasă,
orî puica-mi pare frumoasă.

7.—Treî păuni sboară pe sus;
mi-o trimăs puū răspuns
pe trei fire de săcară,
să mă mărit că se 'usoară;
dară și cū i-am trimăs
pe trei fire de ovās:
însoare-să sănătos,
că am altul măi frumos.

8.—De-ași ști puică c' ai muri,
trupul ți l-ași zugrăvi,

și l-ași face iconiță,
și l-ași țineca 'n sin la țică.

9.—Copilă de zurbagiū,
am auzit și te știū
că ți-i trupu cilibăia
și porți otravă sub briū
de omori omu de viu.

10.—Mult mă muștră fetele
că mi-s dragi nevestele :
cine vede și-i cuminte,
știe că nu mi-s urite ;
cine vede și pricepe
știe că mi-s dragi și fete.

11.—Mi-i rușine de copile
ca și lupului de ciuc,
și mi-I rușine de ele
ca și lupului de miele.

12.—Ce mi-a fost mai drag pe
(lume :
calul sur și halne bune,
nevasta gătită bine,
potecuța priu pădure
pardosită cu alune ;
cu alune mănușele
e' așa-i drag puicutei mele.

13.—Frunză verde de-alior
la flutină la isvor
de trei ori o fost să mor,
de-o rugiuă de pistol.
O avut puica noroc,
că n' o luat rugina foc.

14.—Florice de liliac,
să știū puică e' am să'ți fac :
să șezi toată ziua 'n prag
cu matasa trasă 'n ac
și cu barizu pe cap.
ca să știū că ți-am fost drag.

—Și eū bădiță ți-oīū face :
toată noaptea-i bulgui
cu perina te-i sfădi ;
îi stringe 'n brață perina
să-ți tol pae că i puica.

15.—Frunză verde măr mărul,
măi bărbate bărbatuļ.
lasă-mă să-mi prind drăguļ
că te oīū face să n' auzi,
să n' auzi și să nu vezi,
ce ți-oīū spune eū să crezi,
nuđ' te-oīū duce eū să șazi
Eū drăguļ de mi-oīū ține,
scirbă 'n casă nu-i ave.

16.—Frunză verde bolboroc,
ce ai leliță la foc ?

—Două rāte și-un boboc.
Rātele-s pentru argat.
bobocu-I pentru barbat.
Rātele le-am pus cu unt,
și bobocu nici nu-i smult.

17.—Floriceică naramgie,
mult îți zice lumea ție
că tu-mi ești drăguță mic.
Lasă lumea să vorbească,
numai puica să trăească,
și vițelul de sub vacă
și puica care mi-I dragă.

18.—Frunză verde cimbrisor,
măi bădiță bădișor,
asară și-alaltă sară
te-am așteptat jos la scară.
Dac' am văzut că nu vii
am pus dorul căpătiū
cu jalea m' acoperi.

19.—Joacă măi și nu te face
ori o dă pe lelea 'ncoace.

20. — Ie-te, ie-te neguriță
de pe deal de pe costiță,
de pe virful muntelui,
să văd coama murgului
și fața voinicului.

21. — Floricică ghivizie
la bădița 'n pălărie,
șede la masă și serie ;
și cînd seric te miugie ;
cînd cetește te topește.

22. — Frunză verde de spanac
trei zile de vară fac
pentru' un puțu care mi-i drag.
Pentru care mi-i urit
fac un ceas și-mi pare mult.

23. — Frunză verde mărule,
ie-mă 'n brațe dorule,
și mă treci pădurile
pe la toate mîndrile.

24. Alăturca cu drumu
ară badea cu plugu ;
vine lelea cu pruzu.
Badea lasă plugu 'n brazdă,
și strînge pe lelea 'n brață.
— De cît te strîngeam iu brață,
mai bine trăgeam o brasdă.

25. — Strigă bade cu gură
n' are-a te mîuca ciună ;
ciuna-i dusă la Brașău, 1)
nu mîncă capu tău.
strigă bade 'n gura mare
ca oile după sare.
Și să ferbem jîmlița
s' o mîncăm cu lingura.

26. — Frunză verde trei masline

am auzit puică bine
că vrei să te lași de miuc.
Lasă-te, la Dumnezău,
că mie nu-mi pare rău.
Numai o mină-oîu întinde,
șapte, opt că mî-oîu cuprinde;
numai un pas oîu păși,
și șapte, opt oîu gasi.
mai din neam și mai din viță
nu ca tine-o ră sămînuță,
mai din neam și mai din soiu
nu ca tine din gunoîu.

27. — Hai leliță la vinat !
— Baiu nu că am bărbat !
— Dacă și eu am muere,
da cu tine tot aș mere.

28. — Pe coasta cu vișinii
zis a lelea e' a veni,
și-o miuțit, și n-o venit.
Vino lele unde-ți zic
că nu s lup să te mîinic,
nici urs să te movilese,
ci-s voinic să te iuhese.

29. — N' am jucat așa cu fire,
de cînd o fost lata mire ;
n' am jucat așa cu drag,
de cînd lata s'o 'nsurat
și mama s' o mărilat.

30. — La crișmuța cea de peatră
stați feciorii să se bată
pentru' un tăbueț 2) de fată ;
stați feciorii nu vă băteți
că mai vine-un tăbueț.

31. — Ce mî-o fost mai drag pe
(lume :

1). Brașov.

2). Tabueț=sac.

neveste cu cirpe bune,
și barbatu 'ncins e' o fune.
Ce mi-o fost mai drag in sat:
neveste cu cirpe 'u cap,
și barbatu 'ncins e' uu sac.

32.—De la noi a treia casă
este-o nevestă frumoasă,
și bărbatu-i metehău¹⁾
aude și vede rău,
și cămăra-i spartă 'u fund,
acolo trăesc mai mult.

33.—Puiculiță de demult
nu gîndi că te-am urit,
că și-asară te-am văzut
și mai dragă mi-ai căzut,
și desară te-oîu vidè
și mai dragă mi-i cādè.

34.—Tropa, tropa pe podele
la oala cu ruminele,
cine nu s' a rumini
nici-o ceapă u'a plăti.

35.—Hop leliță 'ncinsă bine
pică jos că pic pe tine,
leliță incinsă rău
pică jos că pic și eu.

36.—Frunză verde trei măn-
(runte,
nevăstoae de la munte
trage tulpanul pe frunte,
multă vorbă și s' aude.

—Las s' audă că nu-mi pasă,
m' o făcut maica frumoasă,
să stau cu boeri la masă;
cu boeri cu ofițirî.
să-mi cumpere șal cu fir;

la mijlocul firului
fața ofițirului.

Dac 'a fi și-om măi trăi,
ofițirî n' oiū mai iubi;
cînd îi dragostea mai dulce,
el ie pușca și să duce.
Da mai bine-un dorobanț,
să-mi eie papuci de glanț.
La mijlocul glanțului
fața dorobanțului.

37.—Unde-i pămîntul uscat,
cu trei ploî nu-i stimpărat:
ca femeia e' uu barbat.

38.—Vai de mine u' am opinci
da mindruțe am v' o cincî.

39.—Foac verde trei masline
mult mă mier bade de tine
ce fel de pămînt te ține,
de au vii sara la mine.
—Mă ține pămînt cu rouă,
nu pot umbla pe la două.
Cînd dau să viu pe la tine,
iată-te că-i ziuă bine;
ași veni și mi-i rușine
de feciori și de copile.

40.—Vai de mine, multe știi
mult mă mier unde le ții.
—La puica la căpătiū,
tot le spuū și mă miogilū.

41.—Frunză vede antouigă
uite-o mă citu-i de mică;
am cerut, u' o zis nimică.
Uite-o mă citu-i de mare;
am cerut și-o zis că n'are.

1) Prost.

42.—U iu iu! săracă fată
de geaba măla te gată ;
șezi în ușa răzămată
nebăută, nemincală,
sărulată nici-odată,
scirbită și supărată,
și trîntești c... de valră
plin ce rupi catrința toată,
cămășă cite-o bucată.

43.—Badea înalt cit un husari,
lelea pin' la bricinari.

44.—Nu mă 'npiunge cu catrința,
periți-ar lele sămîuța ;
nu mă 'npiunge cu sumanul.
periți-ar lele tot neamul.

45.—Nu mă călca pe opincă,
că știu eu ce te minincă ;
nu mă călca pe picior,
că știu eu de ce ți-i dor.

46.—Unde văd copilele
eu mă trag ca cînele :
unde văd nevestele
eu mă trag ca șerpele

47.—Unde văd poale spalate
mă trag ca mițu la lapte ;
unde văd că-s tăvălite
să-mi plătească nu m' ași
(prinde.

48.—Lelița care mi-i dragă
umblă cu cămășă neagră,
despre-aceia tot mi-i dragă.
Dară care mi-i urită,
umblă albă, sopenită,
cu cămășă tot ghilită,
și mie tot mi-i urită.

49.—Strigă, strigă să se stringă
ca oile după strungă,
ciobanașii să le mulgă,
strugărașii să le deie,
stăpîni brînza s' o eie.

50.—Tropa, tropa la podele,
ciubotele nu-s a mele.
Is din sat de căpătat,
boda proste cui le-o dat,
că mî-am făcut cînstle 'n sat.

51.—Fruuză verde de bujor
la toamnă am să mă 'nsor,
să mă duc la Colirgaș
să ieui fată de frunțăș.

52.—De jucat ași juca bine :
mi-i rușine de copile
că țin ochii tot la mine ;
de-ar ține ochi 'n pămînt
să eie roțița vînt.

53.—Ungureau cu stogu 'n pod
adă fata să ți-o joc,
să ți-o joc să fie jucată
să mă pominească-odată
și de mamă și de tată
și de țapa cea uscată.

54.—Cine bea și cîntă bine
nu-l mai vezi cu haine buue :
toate la crîșmă le puue.
Bună oară ca și mine.
Toată vara merg la plute
și iarna cu strae rupte.
Beu holercă, beu tabac,
vine iarna, n'am sardac ¹⁾.

55.—Du-mă Doamne și mă lasă
unde-i nevasta frumoasă
și barbatul dus de-acasă.

1). Sardac=cu înțeles de suman.

Du-mă Doamne și mă pune
unde-î holerca de pruce
și bărbatul dus priu lume.

56.— La țasut mă doare capu,
la crișmă de mare dragu.

57.— Cînd ar ști oare-și-cine
ce-î la inimă la mine,
mull ar sta și s'ar miera
cum focu mai pot umbla.
Nici nu beu, nici nu miuinc,
pe picioare mă usuc.

Cu cit bei și miuinci bine
cu-alita trăcești pe lume.

58.— Frunză verde trei agude
holerca pînă-î în bute,
nimeni gura nu-mi aude.
Decă-am prius a deșerta,
o prius gura a cînta
și pe urmă a răbda.

59.— Bunu-î vinu ocovit
pentru omu cel scribit:
bunu-î viuu chipărat
pentru omu supărat.

60.— Frunză verde arsenic
aista-î voinic, voinic,
face bănișori pe clmp,
toamna-î bea cu puica 'n tirg.

61. Frunză verde iarbă lată,
fata pînă cînd îi fată,
u' o mai vezî la crișmă bată.
Da după ce se mărită,
îs cîte șapte la o litră.
După ce s' o măritat,
s' așază lingă dulap
și strigă: sîngeap, sîngeap.
pînă ce că ieu de cap.

62.— Hăi saleacă zăcătură ¹⁾
cum o ieu fetele 'u gură,
nevestele 'n pinzătură,
duc acasă voe bună
la barbat vătămătură.

63.— Băui azi și băui mine
băui patruzeci de zile,
băui murgul de sub mine,
băui șaua murgului
cu curvele satului.

64.— Frunză verde trei alate
să trăească toți și toate
și butucii de la roate;
frunza 'u plop să nu mai steie,
cine-o băut să mai beie,
pe crișmar dracu să-l cie.

65.— Frunză verde trei castale
de la București la vale
merge-un treu cu cincî vagoane,
cu mantale cu tunici
de la reghimentul cincî.
Acolo-î tunica me
care-am soldășil cu è
din copilăria me.

66.— Tu leliță und-te duci
tot in fustă și 'u papuci?
— La grădina cu doi nuci
să dau apă la doi junci
gurișă la doi voinicî.

67.— Dragă-mi-î oișă lac
și copila cea balac;
dragă mi-î oișă creașă
și copila cea isteăță,
și la apă și la lut
numa-odată s'o sărut.

1]. Rachiă ori vin din bute aflătoare în beciu.

68.—Tot așa-mi zice barbatu
că eu nu siut nici de dracu ;
dar știe-mă Dumnezeu
cît is de harnică eu :
într' o lună lucru-o lină,
și 'ntr' un an cos un saman.

69.—Frunză verde de-un herb
sai in sus că poale nu-s.
—Ba zău siut da nu le-am pus,
că-s la mămăușa pe fus,
și le am pus pe gard afară
să le bată vînt de vară.

70.—Asta-i lelea cea frumoasă,
pune tara 1) după casă
ciț-or trece toți să lasă ;
da pe sulul din 'napoi
o sută de lătunoî,
la mijlocul pinzei ei
paște-o scroafă cu purcei ;
pe sulul cel din 'nainte
ciopea le mai ține minte.

71.—Cine țese lele tara ?
—Polobocu și camara.
—Cine țese lele pinza ?
—Polobocu și bărbușa.

72.—Joacă truda cu miuunea:
n' o jucat de cînd îi lumea.
Joc aicea ca și-acasă
stracle nu mă apasă.
—Nu știu-acasă ai ori u' ai
c' aicea nu-ți fac zahai.

73.—Spate late 'ncrijobate
buze moi dabalazate
buze moi și subțirele
de trei mărgeuî de podele.

74.—Fata popei de la noi
are car cu patru boi,
și tinjală zugrăvită—
și tot nu se mai mărită.

75.—Mi-i rușine de cociorvă
cu cine mi-am făcut vorbă,
mi-i rușine și de gard
cu cine mi-am făcut sfat.

76.—Frumoasă-i nevasta me
da să tem porcii de e.
Tun' o Doamne și-o omoară:
mî-o bagat porcii in boală.

77.—De cit cu femeia ră
mai bine-uu ghimp sub cură.
că ghimpul coace și sparge,
da femeia ră nu face.

78.—Sara de la luminare
nu mi-o părut hidă tare.
Dimineața 'n ziua mare :
dinșil rară, ca niște pari ;
ochii ca la cucuve, halal de
(viața me !

79.—Frunză verde poamă
(coarnă
de-ași ajunge piu la toamnă,
să mă nsor să ieu o doamnă.
Lasă-le la dracu doamne,
că și-acelea mor de foame.
Oîu lua una d' Romîn,
că se duce unde-o min :
oîu lua o țărăncuță,
că ea umblă și desculță.

Auzite in Crucea.com. Broșteni,
Succava.

Culese de Leon Mrejeriū.

1). Țesătura.